

Lieta Nr.133055116
Lietas arhīva Nr.1-0551-16/20

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
Siguldā 2016.gada 22.septembrī

Rīgas rajona tiesas tiesnese A.Ilstere rakstveida procesā izskatīja tiesībsarga Jura Jansona (turpmāk – sūdzības iesniedzējs) sūdzību par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk – iestāde) 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 un saņemtās lietas materiālus.

Aprakstošā daļa

2016.gada 16.martā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājs Andris Donskis pieņēmis lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 (lietas 56. – 59.lapa).

Lēmumā norādīts, ka pamatojoties uz Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 7.panta pirmās daļas 3.punktu un likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 5.pantu, Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (turpmāk - Birojs) veicis pārbaudi par tiesībsarga Jura Jansona iespējamo likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” normu neievērošanu, savienojot valsts amatpersonas amatu ar žurnāla „Jurista vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu.

Saskaņā ar Biroja rīcībā esošo informāciju J.Jansons iekļauts valsts amatpersonu sarakstos kā tiesībsargs no 2011.gada 17.marta līdz šim brīdim.

Saskaņā ar Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 2.februāra vēstulē Nr.8.4-11/8633 sniegto informāciju J.Jansons no 2015.gada 1.janvāra iekļauts Tiesībsarga biroja valsts amatpersonu sarakstā kā tiesībsargs atbilstoši likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 4.panta pirmās daļas 12.punktam.

J.Jansonam kā valsts amatpersonai ir saistoši likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” noteiktie ierobežojumi, aizliegumi un pienākumi.

Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešo daļu tiesībsargam ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu tikai ar:

- 1) amatu, kuru viņi ieņem saskaņā ar likumu vai Saeimas apstiprinātajiem starptautiskajiem līgumiem, Ministru kabineta noteikumiem un rīkojumiem, ja tas neapdraud valsts amatpersonas vai institūcijas, kurā attiecīgā valsts amatpersona ir nodarbināta, normatīvajos aktos noteikto patstāvību;
- 2) pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista un radošo darbu;

3) eksperta (konsultanta) darbu, kura izpildes vieta ir citas valsts administrācija, starptautiskā organizācija vai tās pārstāvniecība (misija), ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā;

4) amatu attiecīgās profesijas vai nozares arodbiedrībā vai biedrībā, izņemot šajā daļā minēto institūciju vadītājus;

5) amatu biedrība, ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā, un ja likumā nav noteikts citādi.

Likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 1.panta 1.punkts noteic, ka amats ir darbs vai dienests noteiktu pilnvaru ietvaros publiskas personas iestādē, sabiedriskajā, politiskajā vai reliģiskajā organizācijā, kā arī komercsabiedrībā.

Saskaņā ar VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2015.gada 18.decembra vēstulē Nr.01-17/100 sniegto viedokli dalība žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē ir brīvprātīga: tā notiek sabiedrības interesēs, respektīvi - sabiedriski nozīmīga mērķa labad, turklāt bez atlīdzības. VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2015.gada 3.jūlijā (vēstule Nr.01-17/51) nosūtīja Jurim Jansonam kā tiesībsargam aicinājumu līdzdarboties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē. Atbilde no vēstules adresāta saņemta neformālā veidā - telefoniski vai e-pasta formātā, VSIA „Latvijas Vēstnesis” valdes lēmuma par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē izveidošanu nav.

Saskaņā ar žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes nolikuma (turpmāk - Padomes nolikums) (redakcija, kas bija spēkā uz 2015.gada 29.septembri) 2.punktā noteikto lēmumu par padomes izveidošanu un likvidāciju pēc redakcijas ierosinājuma pieņem VSIA „Latvijas Vēstnesis” valde. Saskaņā ar Padomes nolikuma 3.punktā noteikto padomes uzdevums:

1) konsultēt redakciju „Jurista Vārds” ilgtermiņa redakcionālās politikas izstrādē;

2) sniegt ieteikumus „Jurista Vārds” satura un formāta attīstībai;

3) veicināt redakcijas saikni ar dažādu specializāciju juristiem;

4) informēt redakciju par tiesībpolitiskai diskusijai lietderīgiem problēmjautājumiem;

5) iespēju robežās piedalīties redakcijas rīkotajos sabiedriskajos pasākumos -konferencēs, studentu pētniecisko darbu konkursa norisē. Lasītāju un autoru tikšanās pasākumos u.tml.

Padomes nolikuma 4.punkts noteic, ka padomei ir tiesības:

1) iepazīties ar redakcijas izstrādātajiem žurnāla „Jurista Vārds” mērķu un redakcionālās politikas projektiem un izvērtēt tos;

2) izvērtēt žurnāla „Jurista Vārds” satura un formas kvalitāti, šim nolūkam saņemot brīvu pieeju žurnāla aktuālajam saturam un publikāciju arhīvam;

3) pieprasīt un saņemt no redakcijas padomes uzdevumu izpildei nepieciešamo informāciju.

Ņemot vērā minēto, VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds”

konsultatīvas padomes locekļa amats ir uzskatāms par amatu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” izpratnē.

Saskaņā ar VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2016.gada 14.janvāra vēstules Nr. A1-9/10 pielikumā esošo nedēļas žurnāla, „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes 2015.gada 29.septembra protokolu Nr.1 sēdē piedalās žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes loceklis — tiesībsargs J.Jansons.

Ģenerālprokuratūras Personu un valsts tiesību aizsardzības departamenta 2015.gada 24.novembra vēstules Nr. 5-4-115-15/1842 pielikumā pievienots Izglītības un zinātnes ministrijas 2015.gada 30.oktobra vēstulē Nr.01-48/4546 sniegtais skaidrojums „Par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu”.

Skaidrojumā norādīts, ka Izglītības likuma 1.panta 16.¹punkts noteic, ka pedagogs ir fiziskā persona, kurai ir šajā vai citā izglītību reglamentējošā likumā noteiktā izglītība un profesionālā kvalifikācija un kura piedalās izglītības programmas īstenošanā izglītības iestādē vai sertificētā privātpraksē.

Saskaņā Padomes nolikuma 1.2.punktu padomes darbības mērķis ir stratēģiski konsultēt žurnāla „Jurista Vārds” redakciju.

Izvērtējot padomes uzdevumus un tiesības, kā arī citas Padomes nolikuma normas neizriet, ka padomes loceklis piedalītos izglītības programmas īstenošanā, kas, savukārt saskaņā ar Izglītības likuma 1.panta 16.¹punkta doto termina „pedagogs” skaidrojumu ir obligāta prasība, lai personu uzskatītu par pedagogu.

Ievērojot minēto, Izglītības un zinātnes ministrija uzskata, ka padomes loceklis nav uzskatāms par pedagogu, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par pedagoga darbu Izglītības likuma izpratnē.

Zinātniskās darbības likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka zinātnieks ir fiziskā persona, kura veic zinātnisko darbību un kura šajā likumā noteiktajā kārtībā ieguvusi zinātnisko kvalifikāciju. Savukārt minētā likuma 1.panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka zinātniskā darbība ir radoša darbība, kas ietver zinātnei, pētniecību un inovācijas.

Zinātniskās darbības likumā ir doti arī terminu „zinātne”, „pētniecība” un „inovācijas” skaidrojumi, proti, atbilstoši Zinātniskās darbības likuma 1.panta, pirmās daļas 1.punktam inovācija ir jaunu zinātniskās, tehniskās, sociālās, kultūras vai citas jomas ideju, izstrādņu un tehnoloģiju īstenošana produktā vai pakalpojumā; atbilstoši minētā likuma 1.panta pirmās daļas 2.punktam pētniecība ir mērķtiecīga darbība ar zinātnes metodēm iegūto faktu, teoriju un dabas likumu izmantošanai jaunu produktu, procesu un metožu radīšanā vai pilnveidošanā; atbilstoši minētā panta pirmās daļas 3.punktam zinātne ir intelektuālās darbības sfēra, kurā ar teorētiskām vai eksperimentālām metodēm tiek iegūtas un apkopotas zināšanas par dabā un sabiedrībā pastāvošajām likumsakarībām.

Ievērojot iepriekš minēto terminu skaidrojumu, secināms, ka no Padomes nolikuma normām neizriet, ka padomes loceklis veiktu zinātnisko darbību. Konsultāciju, ieteikumu, vērtējuma vai citāda rakstura skaidrojuma, analīzes vai palīdzības sniegšana savas specifiskās kompetences ietvaros nav uzskatāma par zinātnisko darbību Zinātniskās darbības likuma izpratnē.

Līdz ar to Izglītības un zinātnes ministrija uzskata, ka padomes loceklis nav uzskatāms par zinātnieku, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par

zinātnieka darbu Zinātniskās darbības likuma izpratnē.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Par valsts amatpersonas amata savienošanas un ienākumu gūšanas ierobežojumu pārkāpšanu ir paredzēta administratīvā atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 166.³⁰pantā.

Ņemot vērā to, ka Biroja rīcībā esošā informācija norādīja uz J.Jansona iespējamu administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājs 2016.gada 19.janvārī pieņēma lēmumu par lietvedības uzsākšanu J.Jansona administratīvā pārkāpuma lietā (2016.gada 19.janvāra ziņojums Nr.14-5/18).

Birojs J.Jansonu 2016.gada 17.februāra vēstulē Nr.1/892 informēja par to, ka viņš kā valsts amatpersona (tiesībsargs), savienojot tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu, nav ievērojis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā noteiktos amatpersonas amatu savienošanas ierobežojumus un J.Jansonam tika lūgts ierasties Birojā paskaidrojumu sniegšanai par likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu pārkāpšanu.

Birojs 2016.gada 24.februārī (reģ.Nr.735) ar elektroniskā pasta starpniecību saņēma Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstuli Nr. 1-5/47, kurā tiesībsargs J.Jansons sniedza savu viedokli par viņa kā valsts amatpersonas - tiesībsarga likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu pārkāpumu.

Tiesībsargs J.Jansons, izvērtējot savu darbošanos žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē kopsakarā ar Tiesībsarga likuma normām, uzskata, ka nav pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Izvērtējot J.Jansona viedokli, ka viņš nav pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus, konstatē sekojošo.

Saskaņā ar VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2015.gada 18.decembra vēstulē Nr.01-17/100 sniegto viedokli oficiālais izdevējs darbojas kā komercsabiedrība, nevis valsts pārvaldes iestāde, attiecībā uz kuru ir iespējams un būtu nepieciešams normatīvs akts, piemēram, Ministru kabineta noteikumi (tā tas pārsvarā ir gadījumos, kad tiek veidotas dažādu valsts iestāžu konsultatīvās padomes).

VSIA „Latvijas Vēstnesis” apstiprināts Padomes nolikums nevar būt saistošs citām personām kā vien uzņēmuma darbiniekiem, t.sk., žurnāla „Jurista Vārds” redakcijai. Tāpēc Padomes nolikumā ietverts nosacījums, ka redakcija aicina padomes darbā piedalīties dažādu tiesu varas, tieslietu sistēmas un citu institūciju pārstāvjus. Dalība šajā padomē ir brīvprātīga: tā notiek sabiedrības interesēs, respektīvi, sabiedriski nozīmīga mērķa labad, turklāt bez atlīdzības.

Likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķis, kas noteikts 2.pantā, ir nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, novēršot jebkuras valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās ieinteresētības ietekmi uz valsts amatpersonas darbību, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai.

Likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 4.pantā noteikts, kas ir uzskatāmas par valsts amatpersonām. J.Jansonam tiesībsarga amats ir valsts amatpersonas amats atbilstoši likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 4.panta pirmās daļas 12.punktam un viņam ir saistoši minētajā likumā noteiktie ierobežojumi, aizliegumi un pienākumi.

Likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” spēkā stājās 2002.gada 10.maijā. J.Jansonam stājoties tiesībsarga amatā 2011.gada 17.martā, bija pienākums iepazīties ar likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” valsts amatpersonām noteiktajiem ierobežojumiem, aizliegumiem un pienākumiem un, pildot valsts amatpersonas (tiesībsarga) amata pienākumus, ievērot un nepārkāpt likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” noteiktos ierobežojumus, aizliegumus un pienākumus.

Augstākās tiesas Senāts 2006.gada 21.septembra sprieduma (Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 21.septembra spriedumu lietā Nr.SKA-394/2006) 8.punktā atzinis, ka valsts amatpersonas vairāk kā jebkuras citas personas ir pakļautas dažādiem ierobežojumiem un atrodas pastiprinātā sabiedrības uzmanības lokā. Turklāt amatpersonām pašām, neraugoties uz augstākas amatpersonas vai speciālu institūciju kontroli, jāraugās par savas darbības tiesiskumu, proti, valsts amatpersonai ir pašai jāraugās, lai tā savā darbībā ievērotu tiesību normas.

Jebkurai valsts amatpersonai, stājoties valsts amatpersonas amatā, ir jāizvērtē savas turpmākās darbības, lai nepieļautu valsts amatpersonām normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumus, kā arī nodrošinātu noteikto pienākumu izpildi. (2013.gada 23.maija Kurzemes apgabaltiesas spriedums lietā Nr.102AA-0101-13/12).

J.Jansonam kā tiesībsargam speciālie valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumi ir noteikti likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā, kas imperatīvi nosaka amatus, ar kādiem tiesībsargs drīkst savienot ieņemamo valsts amatpersonas amatu un šī panta daļa nepieļauj iespējamību valsts amatpersonai - J.Jansonam kā tiesībsargam savienot valsts amatpersonas amatu ar amatu VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē.

J.Jansonam kā valsts amatpersonai (tiesībsargam) ir pienākums rīkoties atbilstoši spēkā esošu normatīvo aktu prasībām un jānoskaidro visi nepieciešamie jautājumi, lai pārliecinātos par savas darbības atbilstību likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” noteiktajiem ierobežojumiem, aizliegumiem un pienākumiem.

Jāņem vērā, ka termina „amats” skaidrojumā kā obligāts nav iekļauts atlīdzības kritērijs, persona var ieņemt amatu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” izpratnē, arī nesaņemot par amata pienākumu pildīšanu atalgojumu (Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada

21.oktobra spriedumu lietas Nr.SKA - 294/2009 14.punkts).

Saskaņā ar Padomes nolikumā noteikto (ar 2015.gada 18.jūnija rīkojumu Nr.01-03/33 apstiprinātā redakcija), žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvā padome ir sabiedriska, konsultatīva institūcija, kas darbojas saskaņā ar šo nolikumu. Padomes darbības mērķis ir stratēģiski konsultēt „Jurista Vārds” redakciju, tai veidojot saturiski kvalitatīvu, daudzpusīgu un neatkarīgu tieslietu žurnālu „Jurista Vārds” un tā interneta portālu juristavards.lv nolūkā uzturēt plašu, profesionālu, tiesībpolitisku diskusiju par tiesību zinātnes un prakses jautājumiem, tādējādi veicinot Latvijas tiesību sistēmas attīstību.

Iepriekš tekstā tika minēti žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļu uzdevumi un tiesības (Padomes nolikuma 3. un 4.punkts).

Saskaņā ar nolikumā noteikto žurnāla „Jurista Vārds” redakcija aicina padomes locekļus darboties ex officio (amata pienākumu ietvaros) dažādas valsts amatpersonas (Padomes nolikuma 5.1.punkts). Lēmums par padomes izveidošanu un likvidāciju pēc redakcijas ierosinājuma pieņem VSIA „Latvijas Vēstnesis” valde, bet šis padomes nolikumu apstiprina VSIA „Latvijas Vēstnesis” valdes priekšsēdētājs (Padomes nolikuma 2.punkts).

Ievērojot minēto, VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvas padomes locekļi darbojas padomē atbilstoši Padomes nolikumā noteiktajam mērķim - stratēģiski konsultēt VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” redakciju, tai veidojot saturiski kvalitatīvu, daudzpusīgu un neatkarīgu tieslietu žurnālu „Jurista Vārds” un tā interneta portālu juristavards.lv.

Līdz ar to, konstatē, ka VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvas padomes locekļa amats ir uzskatāms par amatu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” izpratnē un tas neatbilst nevienam no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā minētajiem amatiem ar kuriem pieļaujams savienot tiesībsarga valsts amatpersonas amatu.

Izvērtējot Biroja rīcībā esošos pierādījumus un Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47 J.Jansona sniegto viedokli, konstatē, ka J.Jansons ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, t.i., J.Jansons 2015.gada 29.septembrī savienojot tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu ir pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7. panta trešajā daļā noteiktos valsts amatpersonas amatu savienošanas ierobežojumus.

Administratīvā atbildība par konstatēto pārkāpumu ir paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 166.³⁰pantā.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 11.pantā noteiktajam administratīvais pārkāpums ir atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi savas darbības vai bezdarbības kaitīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varēs novērst, vai arī nav paredzējusi šādu seku iestāšanos iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt.

Izvērtējot Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47- sniegto J.Jansona viedokli un izdarīto likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” normu pārkāpumu, konstatēja, ka J.Jansons pārkāpumu

izdarīja aiz neuzmanības, neapzinoties tālāko seku iestāšanos.

Izskatot J.Jansona administratīvā pārkāpuma lietu, izvērtēts izdarītā pārkāpuma raksturs un konstatēts, ka J.Jansona izdarītais pārkāpums nav nodarījis būtisku kaitējumu demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm.

Tāpat, konstatēja, ka par likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” normu neievērošanu J.Jansons nav saukts pie administratīvās atbildības.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantu ņemts vērā administratīvā soda piemērošanas mērķis, proti, personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzināt likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta pirmo daļu, ja ziņas par administratīvo pārkāpumu ir pietiekamas, lai konstatētu, ka izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kurai piekritīga lietas izskatīšana, ir tiesīga neuzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību vai izbeigt uzsāktu lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Izvērtējot ziņas par administratīvo pārkāpumu, secina, ka tās ir pietiekamas, lai konstatētu, ka J.Jansona izdarītais pārkāpums ir maznozīmīgs, un šajā gadījumā, lai sasniegtu administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevumu un persona saprastu savas darbības prettiesiskumu un turpmāk novērstu pārkāpumus, ir pietiekami ar mutvārdu aizrādījuma izteikšanu.

Ievērojot demokrātiskās iekārtas principu, apsvēris un nolēmis, ka attiecībā, uz J.Jansonu pieņemtais lēmums ir nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu demokrātisko valsts iekārtu un sabiedrības intereses, kā arī lai veicinātu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.pantā noteiktā likuma mērķa, kas paredz nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, novēršot jebkuras valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās ieinteresētības ietekmi uz valsts amatpersonas darbību, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai, sasniegšanu.

Izskatot administratīva pārkāpuma lietu un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pantu, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējot visus apstākļus un lietā esošos pierādījumus, kas bija nepieciešami lēmuma pieņemšanai, kā arī no tiem izrietošus objektīvus, racionālus un juridiskus apsvērumus, kā arī saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantu, izvērtēts pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, viņa vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis un atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi. Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta pirmo daļu, 37.panta trešo daļu, 237., 244., 272.pantu un 275.panta pirmās daļas 2.punktu un trešās daļas 1.punktu, nolēma:

saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.panta pirmo daļu, izbeigt lietvedību Jura Jansona administratīvā pārkāpuma lietā par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu un atbrīvot Juri

Jansonu no administratīvās atbildības, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, izsakot Jurim Jansonam mutvārdu aizrādījumu.

Pieņemto lēmumu Juris Jansons 2016.gada 6.aprīlī pārsūdzējis Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā (lietas 61. – 62.lapa).

Sūdzībā J.Jansons norādījis, ka lēmumā secināts, ka J.Jansons ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, t.i, J.Jansons, 2015.gada 29.septembrī savienojot tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu ir pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā noteiktos valsts amatpersonas speciālos amatu savienošanas ierobežojumus. Papildus tam ir konstatēts, ka J.Jansons pārkāpumu izdarījis aiz neuzmanības, neapzinoties tālāko seku iestāšanos.

Lēmumu pārsūdz pilnā apjomā, jo nepiekrīt iepriekš minētajam secinājumam. Uzskata, ka Lēmums ir pieņemts formāli, neiedziļinoties un nevērtējot darbību pēc būtības, un administratīvā pārkāpuma lietvedība ir izbeidzama saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, kas noteic, ka iesāktā lietvedība ir jāizbeidz, ja notikumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47 Latvijas Republikas tiesībsargs paskaidroja, ka žurnāla „Jurista Vārds”, kas nodrošina konkrētu Oficiālo publikāciju likumā noteiktu valsts funkcijas izpildi, konsultatīvās padomes sēdē piedalījies kā Latvijas Republikas tiesībsargs, nevis kā konsultatīvās padomes loceklis Juris Jansons.

Tika uzsvērts, ka, piedaloties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdē, savus ieteikumus, konsultāciju vai atzinumu izteica tikai kā Latvijas Republikas tiesībsargs un tikai par jautājumiem, kas attiecas uz cilvēktiesībām un labu pārvaldību ar mērķi sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām.

Vērš uzmanību, ka saskaņā ar Tiesībsarga likuma 11.pantu tiesībsarga funkcijās ir veicināt privātpersonas cilvēktiesību aizsardzību, kā arī sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām, par šo tiesību aizsardzības mehānismiem. Savukārt Tiesībsarga likuma 12.pantā tiesībsargam ir noteikts uzdevums, pildot likumā noteiktās funkcijas, sniegt konsultācijas personām (gan fiziskām, gan juridiskām) un atzinumus par aktuāliem cilvēktiesību jautājumiem.

Nemot vērā minēto, izvērtējot savu darbošanos žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē kopsakarā ar Tiesībsarga likuma normām, norādīja, ka nav pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Uzskata, ka Lēmumā ir konstatējami vairāki trūkumi, nepilnības un pretrunas, kas Lēmuma pieņēmēju noveda pie nepareiziem secinājumiem.

[1] Saskaņā ar LAPK 243.¹pantu par pierādīšanas līdzekļiem uzskatāmi, citu starp, pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi un personu liecības. Turklāt saskaņā ar LAPK 244.pantu amatpersona pierādījumus novērtē pēc savas iekšējas pārlicības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Iepazīstoties ar Lēmuma saturu, konstatēja, ka Biroja amatpersona Lēmumā nav analizējusi J.Jansona norādītos argumentus, nedz arī valsts SIA „Latvijas

Vēstnesis” 2016.gada 22.februāra vēstulē Nr.A1-92/22 Par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvo padomi norādīto par valsts amatpersonu aicināšanu līdzdarboties žurnāla „Jurista Vārds”, tādējādi uzskata, ka pierādījumi nav vispusīgi un pilnīgi izvērtēti.

[2] Lēmumā konstatēts, ka „VSIA „Latvijas Vēstnesis” apstiprināts Padomes nolikums nevar būt saistošs citām personām kā vien uzņēmuma darbiniekiem, t.sk. žurnāla „Jurista Vārds” redakcijai. Tāpēc Padomes nolikumā ietverts nosacījums, ka redakcija aicina padomes darbā piedalīties dažādu tiesu varas, tieslietu sistēmas un citu institūciju pārstāvjus.”

Atzīmējams, ka pie šāda pilnībā pareiza konstatējuma, Lēmuma pieņēmējs nav analizējis un vērtējis faktu, vai tiesībsargs Juris Jansons padomes nolikumu ir uzskatījis par sev saistošu kā padomes loceklis vai padomē darbojies tikai un vienīgi kā tiesībsargs, sniedzams konsultāciju Tiesībsarga likuma 12.panta 9.punkta ietvaros, pildot likumdevēja noteikto tiesībsarga funkciju. Tāpat nav vērtēts, vai tiesībsargs, sniedzams konsultāciju žurnālam „Jurista Vārds”, ir pārsniedzis Tiesībsarga likumā noteiktās tiesībsarga darbības robežas.

[3] Lēmuma pieņēmējs konstatē, ka „dalība šajā padome ir brīvprātīga, tā notiek sabiedrības interesēs, respektīvi, sabiedriski nozīmīga mērķa labad (..)”.

Turpat tālāk Lēmuma pieņēmējs konstatē, ka „Likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķis, kas noteikts 2.pantā, ir nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, novēršot jebkuras valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās ieinteresētības ietekmi uz valsts amatpersonas darbību, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai.”

Vērš uzmanību, ka abu minēto darbību fokuss sakrīt, proti - tās ir sabiedrības intereses. Ja dalība žurnāla „Jurista Vārds” padomes sēdē ir sabiedrības interesēs, tad nav skaidrs un Lēmumā arī nav analizēts, kā tiesībsarga līdzdarbošanās, ievērojot caurskatāmības un atklātības principu, ir nonākusi pretrunā ar kādu no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķiem, radot šī likuma pārkāpumu, un kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai sabiedrības interesēm.

[4] Ja tomēr Birojs tiesībsarga darbošanos žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē vērtē maksimāli šauri un formāli, atzīmējams, ka valsts amatpersonai noteiktais amatu savienošanas aizliegums nav absolūts. Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 6. panta otro daļu valsts amatpersonai, ievērojot šā likuma 7.panta trešajā daļā noteiktos speciālos amatu savienošanas ierobežojumus, ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu ne vairāk kā ar diviem citiem amatiem citās publiskas personas institūcijās.

Kā minēts 2016.gada 24. februāra vēstulē Nr.1-5/47 attiecībā uz oficiālās publikācijas izdevēja tiesisko statusu Tieslietu ministrijas izstrādātajā Valsts oficiālo elektronisko publikāciju pieejamības veicināšanas koncepcijā konstatēts, ka valsts kapitālsabiedrības tiesiskais statuss pēc būtības nav atbilstošs oficiālā izdevuma „Latvijas Vēstnesis” izdevējam (turpmāk — oficiālais izdevējs), jo saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likumu publiska persona dibina kapitālsabiedrību komercdarbības veikšanai, savukārt VSIA „Latvijas Vēstnesis”, nodrošinot oficiālo publikāciju un tās informācijas sistematizēšanu, neveic komercdarbību, bet veic valsts pārvaldes

uzdevumus. Taču, ņemot vērā valsts tā brīža ekonomisko stāvokli un lai neapdraudētu VSIA „Latvijas Vēstnesis” uzsākto virzību uz valsts oficiālās elektroniskās publikācijas ieviešanu, Tieslietu ministrija kā racionālāku risinājumu īstermiņā ieteica saglabāt oficiālās publikācijas izdevēja tiesisko statusu valsts kapitālsabiedrības formā, bet VSIA „Latvijas Vēstnesis” reorganizāciju par valsts aģentūru, kas ir valsts oficiālās publikācijas izdevējam piemērotāks tiesiskais statuss, uzsākt pēc valsts oficiālās elektroniskās publikācijas ieviešanas.

Ar Ministru kabineta 2015.gada 24.septembra rīkojumu Nr.575 nolemts uzsākt valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas Vēstnesis” pārveidi par tieslietu ministra pārraudzībā esošu tiešās pārvaldes iestādi - valsts aģentūru „Latvijas Vēstnesis”.

Tādējādi atzīstams, ka jau šobrīd VSIA „Latvijas Vēstnesis”, izdodot žurnālu „Jurista Vārds”, pēc mērķa un satura nodrošina konkrētas Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 14.panta otrajā daļā noteiktas valsts funkcijas izpildi, proti, veicināt izpratni par normatīvajos aktos noteiktajām privātpersonu tiesībām un pienākumiem, kā arī nodrošināt valsts oficiālās informācijas sniegšanu. Līdz ar to konstatējams, ka tas veic noteiktu valsts pārvaldes uzdevumu.

Papildus tam atzīmējams, ka saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 6.panta otro daļu šāda amatu savienošana pieļaujama, ja tā nerada interešu konfliktu, nav pretrunā ar valsts amatpersonai saistošām ētikas normām un nekaitē valsts amatpersonas tiešo pienākumu pildīšanai.

Lēmumā nav norādīts un vērtēts neviens fakts vai arguments, kas liecinātu, ka, darbojoties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē, J.Jansonam būtu izveidojusies interešu konflikta situācija, ka šāda darbošanās būtu pretrunā ar Latvijas Republikas tiesībsargam saistošām ētikas normām vai kaitētu tiesībsarga funkciju un uzdevumu izpildei.

Ņemot vērā izklāstītos apsvērumus, lūdz pārskatīt Lēmumu, pārbaudot un izvērtējot pierādījumus atbilstoši LAPK 244.pantā noteiktajam, vērtējot J.Jansona kā Latvijas Republikas tiesībsarga darbību žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē pēc mērķa un būtības. Lūdz administratīvā pārkāpuma lietvedību izbeigt saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, kas noteic, ka iesāktā lietvedība ir jāizbeidz, ja notikumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ar Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 2016.gada 16.marta lēmums atstāts negrozīts un Jura Jansona sūdzība noraidīta (lietas 63. – 66.lapa).

Lēmumā norādīts, ka ievērojot sūdzībā norādīto, pamatojoties uz Kodeksa 286.pantu, kā arī izskatot administratīvā pārkāpuma lietas Nr.870/1-24/74 materiālus un pārbaudot apstrīdētā lēmuma likumību un pamatotību, konstatēts turpmāk minētais. Lietā nav strīda par to, ka iesniedzējs no 2015.gada 1.janvāra ir iekļauts Latvijas Republikas Tiesībsarga biroja valsts amatpersonu sarakstā kā tiesībsargs atbilstoši Likuma 4.panta pirmās daļas 12.punktam. Tāpat lietā nav strīda, ka iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī piedalījies Padomes sēdē.

Lietā pastāv strīds, vai J.Jansons kā tiesībsargs, vienlaikus pildot Padomes locekļa amata pienākumus, ir pārkāpis Likuma 7.panta trešajā daļā valsts

amatpersonai noteiktos speciālos valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumus.

Saskaņā ar Kodeksa 9.panta pirmo daļu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētās administratīvā pārkāpuma definīcijas izriet, ka pie administratīvās atbildības var saukt personu tikai tad, ja tās darbībās ir konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja ir konstatēts noteikta Kodeksa pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs: objekts - tas, pret ko ir vērstas administratīvās darbības; objektīvā puse, kas raksturo to, kā izdarīts administratīvā pārkāpums; subjekts - persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu; subjektīvā puse - vainojama darbība.

Tādējādi ir jāpārbauda, vai J.Jansona darbībās pastāv visas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, kas paredzētas Kodeksa 166.³⁰pantā.

Kodeksa 160.³⁰pants paredz administratīvo atbildību par veiktajām darbībām (bezdarbību), neparedzot konstatēt pārkāpumu izdarījušās personas attieksmi pret izdarīto pārkāpumu, proti, nav nepieciešams konstatēt, vai pārkāpums izdarīts ar nodomu vai aiz neuzmanības.

No Lēmuma secināms, ka saskaņā ar Kodeksa 21.panta pirmo daļu nolemts izbeigt lietvedību J.Jansona administratīvā pārkāpuma lietā par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu un atbrīvot J.Jansonu no administratīvas atbildības, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, izsakot J.Jansonam mutvārdu aizrādījumu.

Likuma 1.panta 1.punkts noteic, ka amats ir darbs vai dienests noteiktu pilnvaru ietvaros publiskas personas iestādē, sabiedriskajā, politiskajā vai reliģiskajā organizācijā, kā arī komercsabiedrībā.

Saskaņā ar Likuma 2.pantu Likuma mērķis ir nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs [...], veicinot valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai.

Saskaņā ar Likuma 7.panta trešo daļu tiesībsargam ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu tikai ar:

1) amatu, kura viņš ieņem saskaņā ar likumu vai Saeimas apstiprinātajiem starptautiskajiem līgumiem, Ministru kabineta noteikumiem un rīkojumiem, ja tas neapdraud valsts amatpersonas vai institūcijas, kurā attiecīgā valsts amatpersona ir nodarbināta, normatīvajos aktos noteikto patstāvību;

2) pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista un radošo darbu;

3) eksperta (konsultanta) darbu, kura izpildes vieta ir citas valsts administrācija, starptautiskā organizācija vai tās pārstāvniecība (misija), ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā;

4) amatu attiecīgās profesijas vai nozares arodbiedrībā vai biedrībā, izņemot

šajā daļā minēto institūciju vadītājus;

5) amatu biedrībā, ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā, un ja likumā nav noteikts citādi.

Saskaņā ar Padomes nolikuma (redakcija, kas bija spēkā uz 2015.gada 29.septembri) 3.punktā noteikto, padomes uzdevums ir:

1) konsultēt redakciju „Jurista Vārds” ilgtermiņa redakcionālās politikas izstrādē;

2) sniegt ieteikumus „Jurista Vārds” satura un formāta attīstībai;

3) veicināt redakcijas saikni ar dažādu specializāciju juristiem;

4) informēt redakciju par tiesībspolitiskai diskusijai lietderīgiem problēmjaudājumiem;

5) iespēju robežās piedalīties redakcijas rīkotajos sabiedriskajos pasākumos -konferencēs, studentu pētniecisko darbu konkursa norisē. Lasītāju un autora tikšanās pasākumos u.tml.

Padomes nolikuma 4.punkts noteic, ka padomei ir tiesības:

1) iepazīties ar redakcijas izstrādātajiem žurnāla „Jurista Vārds” mērķu un redakcionālās politikas projektiem un izvērtēt tos;

2) izvērtēt žurnāla „Jurista Vārds” satura un formas kvalitāti, šim nolūkam saņemot brīvu pieeju žurnāla aktuālajam saturam un publikāciju arhīvam;

3) pieprasīt un saņemt no redakcijas padomes uzdevumu izpildei nepieciešamo informāciju.

No minētā izriet, ka Padomes locekļiem ir noteiktu pilnvaru apjoms Padomes darbības ietvaros, kas atbilst amata definīcijai Likuma 1.panta 1.punkta izpratnē, tādējādi Padomes locekļa amats VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnālā „Jurista Vārds” ir uzskatāms par amatu komercsabiedrībā un tas neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā norādītajiem amatiem, kuru savienošana ar tiesībsarga amatu būtu pieļaujama.

Turklāt, Augstākā tiesa ir atzinusi, ka nevar būt amats bez noteiktām pilnvarām (Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.oktobra spriedums lietā Nr.SKA - 294/2009).

Izvērtējot Padomes 2015.gada 29.septembra sēdes protokolu Nr.1, konstatējams, ka iesniedzējs tajā norādīts Padomes locekļu sastāvā, nevis kā viesis, pieaicināts eksperts u.tml., līdz ar ko nav šaubu, ka iesniedzējs Padomē darbojās tās amata ietvaros un sūdzībā norādītais, ka tiesībsargs Padomē darbojies vienīgi kā tiesībsargs, sniegdams konsultāciju Tiesībsarga likumā noteiktās tiesībsarga darbības robežās, neatbilst faktiskajiem apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem.

Turklāt lietas materiālos ir Ģenerālprokuratūras Personu un valsts tiesību aizsardzības departamenta 2015.gada 24.novembra vēstule Nr.5-4-115-15/1842, kurai pielikumā pievienota Izglītības un zinātnes ministrijas 2015.gada 30.oktobra vēstule Nr.01-48/4546 un tajā sniegts skaidrojums „Par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu”.

Skaidrojumā norādīts, ka Izglītības likuma 1.panta 16.punkts noteic, ka pedagogs ir fiziskā persona, kurai ir šajā vai citā izglītību reglamentējošā likumā

noteiktā izglītība un profesionālā kvalifikācija un kura piedalās izglītības programmas īstenošanā izglītības iestādē vai sertificētā privātpraksē.

Saskaņā Padomes nolikuma 1.2.punktu padomes darbības mērķis ir stratēģiski konsultēt žurnāla „Jurista Vārds” redakciju.

Izvērtējot padomes uzdevumus un tiesības, kā arī citas Padomes nolikuma normas neizriet, ka padomes loceklis piedalītos izglītības programmas īstenošanā, kas, savukārt, saskaņā ar Izglītības likuma 1.panta 16.¹punktā doto termina „pedagogs” skaidrojumu ir obligāta prasība, lai personu uzskatītu par pedagogu.

Ievērojot minēto, Izglītības un zinātnes ministrijas ieskatā, padomes loceklis nav uzskatāms par pedagogu, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par pedagoga darbu Izglītības likuma izpratnē. Minētais apliecina Biroja viedokli attiecībā par to, ka J.Jansona ieņemamais amats žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē nav uzskatāms par pedagoga amatu Likuma izpratnē.

Zinātniskās darbības likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka zinātnieks ir fiziskā persona, kura veic zinātnisko darbību un kura šajā likumā noteiktajā kārtībā ieguvusi zinātnisko kvalifikāciju. Savukārt minētā likuma 1.panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka zinātniskā darbība ir radoša darbība, kas ietver zinātni, pētniecību un inovācijas.

Zinātniskās darbības likumā ir doti arī terminu „zinātne”, „pētniecība” un „inovācijas” skaidrojumi, proti, atbilstoši Zinātniskās darbības likuma 1.panta pirmās daļas 1.punktam inovācija ir jaunu zinātniskās, tehniskās, sociālās, kultūras vai citas jomas ideju, izstrādņu un tehnoloģiju īstenošana produktā vai pakalpojumā; atbilstoši minētā likuma 1.panta pirmās daļas 2.punktam pētniecība ir mērķtiecīga darbība ar zinātnes metodēm iegūto faktu, teoriju un dabas likumu izmantošanai jaunu produktu, procesu un metožu radīšanā vai pilnveidošanā; atbilstoši minētā panta pirmās daļas 3.punktam zinātne ir intelektuālās darbības sfēra, kurā ar teorētiskām vai eksperimentālām metodēm tiek iegūtas un apkopotas zināšanas par dabā un sabiedrībā pastāvošajām likumsakarībām.

Ievērojot iepriekš minēto terminu skaidrojumu, secināms, ka no Padomes nolikuma normām neizriet, ka padomes loceklis veiktu zinātnisko darbību. Konsultāciju, ieteikumu, vērtējuma vai citāda rakstura skaidrojuma, analīzes vai palīdzības sniegšana savas specifiskās kompetences ietvaros nav uzskatāma par zinātnisko darbību Zinātniskās darbības likuma izpratnē.

Līdz ar to Izglītības un zinātnes ministrijas ieskatā padomes loceklis nav uzskatāms par zinātnieku, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par zinātnieka darbu Zinātniskās darbības likuma izpratnē. Minētais apliecina Biroja viedokli attiecībā par to, ka J.Jansona ieņemamais amats žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē nav uzskatāms par zinātnieka amatu Likuma izpratnē.

Tāpat J.Jansona žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amats nav vērtējams kā radošais darbs Likuma izpratnē. Proti, Likuma 1.panta pirmās daļas 7.punkts noteic, ka radošais darbs ir publicistiska, literāra vai mākslinieciska darbība, par kuru saņem autoratlīdzību vai honorāru. Savukārt Jurista Vārda konsultatīvās padomes locekļa amats ir bezatlīdzības.

Ievērojot minēto, Lēmumā ir pamatoti konstatēti, ka iesniedzēja Padomes locekļa amats neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem valsts

amatpersonas amatiem, kurus ar Likumu būtu atļauts savienot, tāpēc konstatējams, ka 2015.gada 29.septembrī iesniedzējs savienojis tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar neatļautu Padomes locekļa amatu, un tādējādi nav ievērojis Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Birojs norāda, ka konkrētajā lietā tiek izskatīta tikai J.Jansona kā valsts amatpersonas (tiesībsarga) rīcība, līdz ar to konkrētajā lietā netiek vērtēta citu žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē uzaicināto personu rīcības atbilstība Likumam. Tādējādi, Sūdzības iesniedzēja sniegtajai informācijai, ka neviena no žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē uzaicinātajām personām, darbojoties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē, neieņem nekādu citu vai papildu amatu kā vien to amatu, kura dēļ tās tiek aicinātas, neattiecas uz izskatāmo lietu.

Par Sūdzībā izteikto iebildumu, ka Lēmumā nav norādīts, kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai sabiedrības interesēm, Birojs norāda, ka Likuma 2.pantā noteiktais mērķis tieši noteic, ka Likums paredz nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu, atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai, paredz demokrātisku valsts iekārtu un sabiedrības intereses kā ar likumu aizsargājamu objektu, kas tiek apdraudētas ik reiz, kad valsts amatpersona pārkāpj Likumā valsts amatpersonām noteiktos ierobežojumus un aizliegumus.

Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par Kodeksa 166.panta „Valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšana” ierobežojumu neievērošanu. Panta normā ir uzskaitīti vairāki pārkāpumu veidi, no kuriem jāiestājas vismaz vienam pārkāpumam, lai būtu pamats piemērot Kodeksa 166.³⁰panta normas, proti:

- 1) likumā noteikto komercdarbības ierobežojumu pārkāpšana;
- 2) valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumu pārkāpšana,
- 3) pārstāvības ierobežojumu pārkāpšana;
- 4) ienākumu gūšanas ierobežojumu vai tādu ierobežojumu pārkāpšana, kuri noteikti attiecībā uz rīcību ar valsts vai pašvaldības mantu;
- 5) valsts amatpersonas funkciju veikšana interešu konflikta situācijā.

No minētā secināms, ka sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis valsts amatpersonai noteiktos amata savienošanas ierobežojumus, līdz ar ko ticis saukts pie administratīvās atbildības Kodeksā noteiktajā kārtībā. Tādējādi iesniedzējs, ieņemot tik augstu un sabiedrībā nozīmīgu amatu kā tiesībsargs, pārkāpjot amatu savienošanas ierobežojumus, radījis šaubas gan par konkrētas valsts amatpersonas darbību sabiedrības labā, gan par valsts pārvaldi kopumā.

Tai pat laikā, attiecībā uz ar pārkāpumu nodarītā kaitējuma apmēru, Lēmumā ir konstatēts, ka iesniedzēja izdarītais pārkāpums nav nodarījis būtisku kaitējumu demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm.

Turklāt, jebkurai valsts amatpersonai, stājoties valsts amatpersonas amatā, ir jāizvērtē savas turpmākās darbības, lai nepieļautu valsts amatpersonām normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumus, kā arī nodrošinātu noteikto pienākumu izpildi (Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.maija spriedums lietā Nr.102AA-0101-13/12).

Iesniedzēja norādītais, ka Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktais amatu savienošanas aizliegums nav absolūts, jo saskaņā ar Likuma 6.panta otro daļu ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu ar ne vairāk kā diviem citiem amatiem citās publiskas personas institūcijās, nav pamatots, jo Likuma 7.panta trešā daļa konkrēti noteic amatu savienošanas ierobežojumu tiesībsarga amatam, norādot, ka ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu tikai ar Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem amatiem. Šī ir speciālā tiesību norma, proti, ar augstāku spēku attiecībā pret 6.panta otro daļu, kas šajā gadījumā ir vispārējā tiesību norma.

Lēmuma 5.1.punktā Birojs jau ir izvērtējis, ka J.Jansona žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amats neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem atļautajiem amatiem, ar kuriem drīkst savienot valsts amatpersonas (tiesībsarga) amatu.

Sūdzības iesniedzēja norādītais apstākļi, ka žurnāls „Jurista Vārds” ir pārveides procesā uz valsts aģentūras statusu saskaņā ar Publiskas personas kapitāla daļu un kapitālsabiedrību pārvaldības likuma 162.panta ceturto daļu nav pamatojums un attaisnojums sūdzības iesniedzēja aizliegta amata savienošanai saskaņā ar Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem ierobežojumiem.

Attiecībā uz konstatētā administratīvā pārkāpuma sastāvu, norāda, ka objekts, pret ko ir vērstas administratīvās pārkāpums, ir tiesiskas un caurskatāmas valsts amatpersonu darbības nodrošināšana valsts pārvaldē, kā nodrošināšanai ieviesti noteikti aizliegumi valsts amatpersonu amatu savienošanai, kurus iesniedzējs neievēroja. No objektīvās puses izdarīto administratīvo pārkāpumu raksturo iesniedzēja aktīva rīcība, proti, piedalīšanās 2015.gada 29.septembra Padomes sēdē, ko pierāda 2015.gada 29.septembra Padomes sēdēs protokols Nr.1, kura ievaddaļā norādīts, ka iesniedzējs sēdē piedalās un arī izsakās par izskatāmo jautājumu. Administratīvā pārkāpuma subjekts ir speciālais subjekts - valsts amatpersona, kura pārkāpusi ar Likumu uzliktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Attiecībā uz pārkāpuma subjektīvo pusi, Kodeksa 11.pants noteic, ka administratīvās pārkāpums atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi savas darbības vai bezdarbības kaitīgo sekas iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varēs novērst, vai arī nav paredzējusi šādu sekas iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt. Lēmumā konstatēts, ka izvērtējot Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr. 1-5/47 sniegto iesniedzēja viedokli un izdarīto Likuma normu pārkāpumu, iesniedzējs pārkāpumu izdarīja aiz neuzmanības, neapzinoties tālāko sekas iestāšanos.

Izskatot visus lietas materiālus kopsakarā ar Lēmumu, konstatējams, ka Lēmumā ir izvērtēti visi lietā savāktie pierādījumi, t.sk. Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47 J.Jansona sniegtais viedoklis, līdz ar ko Birojs norāda, ka nav pamatots sūdzībā izteiktais iebildums, par to, ka pierādījumi nav vispusīgi un pilnīgi izvērtēti.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus un pamatojoties uz Kodeksa 243.panta astoto un deviņto daļu, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanās izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina

administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību.

Administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros konstatēto un Lēmumā norādīto iesniedzēja pārkāpumu pierāda: Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 2.februāra vēstule Nr.8.7-11/8633; Padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokols; Padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokola IV punktā minētais; Tiesībsarga 2016.gada 11.februāra vēstules Nr.1-5/47 4.punktā norādītais.

Pārbaudot lietas materiālus, secināts, ka Lēmumā pamatoti konstatēts, ka iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī savienojis tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” Padomes locekļa amatu, un tādējādi nav ievērojis Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus. Līdz ar ko iesniedzēja darbībās pamatoti konstatēts administratīva pārkāpuma sastāvs, par ko paredzēta administratīva atbildība Kodeksa 166.³⁰pantā.

Turklāt, ar Lēmumu atzīstot administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, iesniedzējs atbrīvots no administratīvās atbildības un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta, pamatojoties uz Kodeksa 21.pantu.

Izvērtējot visus lietas apstākļus kopsakarā, secināts, ka Lēmumā pamatoti konstatēts, ka iesniedzējs ar savām darbībām, pārkāpjot Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus, izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko Kodeksa 166. pantā paredzēta administratīvā atbildība, bet, ņemot vērā, ka ar pārkāpumu nav radīts būtisks kaitējums demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm, ar Lēmumu lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā pamatoti izbeigta, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, un iesniedzējs atbrīvots no administratīvās atbildības, izsakot iesniedzējam mutvārdu aizrādījumu.

Papildus vērš uzmanību uz to, ka valsts amatpersonām pašām, neraugoties uz augstākās amatpersonas vai speciālu institūciju kontroli, jāpārlicinās par savas darbības tiesiskumu, proti, valsts amatpersonai pašai jāraugās, lai tā savā darbībā ievērotu tiesību normas. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 21.septembra spriedumā norādīts, ka valsts amatpersonas vairāk kā jebkuras citas personas ir pakļautas dažādiem ierobežojumiem un atrodas pastiprinātā sabiedrības uzmanības lokā (Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 21.septembra spriedumu lietā Nr.SKA-394/2006, 8.1. un 8.2.punkts).

Līdz ar to iesniedzēja sūdzība nav pamatota, bet Lēmums ir tiesisks un pamatots, un nav atceļams.

Lēmums pamatots uz Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta pirmo daļu, 7.panta pirmās daļas 5.punktu un 10.¹panta otro daļu, Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa 244., 272. un 286.pantu un 287.panta pirmās daļas 1.punktu.

2016.gada 30.maijā tiesā saņemta Jura Jansona sūdzība par Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728

administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74.

Sūdzībā norādīts, ka VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2015.gada 3.jūlijā nosūtīja Latvijas Republikas tiesībsargam vēstuli Nr.01/17/52, lūdzot piekrišanu iesaistīties VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes (turpmāk - Konsultatīvā padome) darbā.

Nedodot nekādu piekrišanu un neuzskatot par saistošu Konsultatīvās padomes nolikumu, J.Jansons piedalījās vienīgajā, 2015.gada 29.septembra Konsultatīvās padomes sēdē kā Latvijas Republikas tiesībsargs, pamatojoties uz ar Tiesībsarga likuma 11. un 12.pantu ar mērķi sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām un labu pārvaldību.

2015.gada 29.septembra Konsultatīvās padomes sēdē izteica šādu viedokli, citē no protokola: „J.Jansons uzsver, ka šāda veida žurnāls tiesiskai un demokrātiskai valstij ir nepieciešams un līdz ar to nevar būt šaubu, ka valstij caur kādu no optimālākajiem modeļiem tā darbība ir jāatbalsta. J.Jansons īpaši uzsver „Jurista Vārda” redakcionālās neatkarības saglabāšanas un stiprināšanas nozīmi. Redakcijas darbu nedrīkst ietekmēt nedz konkrēta valsts iestāde, nedz kāds cits, jo tikai viedokļu dažādība, tai skaitā, kritiski un pretrunīgi viedokļi veicinās žurnāla mērķu sasniegšanu.”

Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (turpmāk arī - KNAB) 2016.gada 19.janvārī uzsāka administratīvā pārkāpuma lietvedību Nr.870/1 -24/74 par to, ka Juris Jansons, Latvijas Republikas tiesībsargs, 2015.gada 29.septembrī, piedaloties VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdē, savienoja tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar Konsultatīvās padomes locekļa amatu, un tādējādi neievēroja likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā noteiktos valsts amatpersonas speciālos amatu savienošanas ierobežojumus.

KNAB Valsts amatpersonas darbības kontroles nodaļas vadītājs 2016.gada 16.martā administratīvā pārkāpuma lietā pieņēma lēmumu (turpmāk - KNAB sākotnējais lēmums), ar kura konstatēja, ka J.Jansons kā tiesībsargs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, t.i., 2015.gada 29.septembrī savienojot tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu, ir pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā noteiktos valsts amatpersonas speciālos amatu savienošanas ierobežojumus. Taču no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 166.³⁰pantā paredzētās administratīvās atbildības J.Jansons tika atbrīvots sakarā ar administratīvā pārkāpuma maznozīmīgumu. Lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta, izsakot mutvārdu aizrādījumu.

Par KNAB sākotnējo lēmumu 2016.gada 6.aprīlī J.Jansons iesniedza sūdzību KNAB priekšniekam: 1) norādot, ka J.Jansons nav ieņēmis Konsultatīvās padomes locekļa amatu, bet tajā piedalījās tikai kā Latvijas Republikas tiesībsargs; 2) norādot, ka KNAB nav analizējis, kā tiesībsarga līdzdarbošanās sava mandāta ietvaros Konsultatīvajā padomes sēdē, ir nonākusi pretrunā ar kādu no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķiem, radot šī likuma pārkāpumu, un kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai

sabiedrības interesēm.

2016.gada 9.maijā J.Jansons saņēmis KNAB priekšnieka 2016.gada 6.maija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 (turpmāk - KNAB priekšnieka lēmums), ar kuru KNAB sākotnējais lēmums atstāts negrozīts un sūdzība noraidīta.

Saskaņā ar LAPK 288.panta pirmo daļu un 289.pantu pārsūdz KNAB priekšnieka 2016.gada 6.maija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 pilnā apjomā. Uzskata, ka KNAB priekšnieka lēmums ir nepareizs un atceļams, bet administratīvā pārkāpuma lietvedība izbeidzama lietā Nr.870/1-24/74 turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

1. LAPK 243.panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 244.pants paredz, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārlicības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Uzskata, ka KNAB nepareizi ir noteicis strīda priekšmetu, līdz ar to nepamatoti ir atstājis bez ievēribas vairākus būtiskus pierādījumus. Turklāt pierādījumu vērtēšana nav bijusi vispusīga, pilnīga un nav balstīta uz objektīvi izpētiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, kas novedis pie LAPK 243.panta pirmās daļas un LAPK 244.panta pārkāpuma un attiecīgi pie nepareiza lēmuma pieņemšanas.

2. Piekrīt KNAB priekšnieka lēmumā norādītajam, ka lietā nepastāv strīds par to, ka tiesībsarga amats ir iekļauts likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 4. panta pirmajā daļā norādīto valsts amatpersonu sarakstā. Tāpat KNAB priekšnieka lēmumā ir pareizi konstatēts fakts, ka J.Jansons ir piedalījies 2015.gada 29.septembra Konsultatīvās padomes sēdē. Taču J.Jansons nepiekrīt un uzskata par nepareizu KNAB priekšnieka lēmumā norādīto, ka lietā pastāv strīds par to, vai J.Jansons kā tiesībsargs, vienlaikus pildot VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu, ir pārkāpis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā noteiktos valsts amatpersonas speciālos amatu savienošanas ierobežojumus. Lietā primāri ir strīds par to, vai J.Jansons kā tiesībsargs, piedaloties Konsultatīvās padomes 2015.gada 29.septembra sēdē, vispār ir ieņēmis attiecīgās padomes locekļa amatu.

3. KNAB priekšnieka lēmumā ir atzīts par pamatotu KNAB sākotnējā lēmumā konstatētais, ka J.Jansons ir pildījis Konsultatīvās padomes locekļa amatu. KNAB savu secinājumu, pirmkārt, pamatojis ar apsvērumu, ka Konsultatīvās padomes locekļa amats ir uzskatāms par amatu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 1.panta 1.punkta izpratnē, jo Konsultatīvās padomes nolikuma (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2015.gada 29.septembrim) 4.punkts nosaka Konsultatīvās padomes tiesības (KNAB skatījumā šīs tiesības nozīmē arī pilnvaras, kas ir amata neatņemama sastāvdaļa), lai sasniegtu Konsultatīvās padomes nolikuma (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2015.gada 29.septembrim) 3.punktā paredzētos

uzdevumus. Otrkārt, kā pierādījums, kas apliecina faktu, ka tiesībsargs ir ieņēmis Konsultatīvās padomes locekļa amatu, KNAB priekšnieka skatījumā, ir Konsultatīvās padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokols Nr.1. KNAB priekšnieka lēmumā norādīts, ka, izvērtējot Konsultatīvās padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokolu Nr.1, konstatējams, ka tiesībsargs šajā protokolā ir norādīts padomes locekļa sastāvā, nevis kā viesis, pieaicināts eksperts u.tml., līdz ar ko KNAB nav šaubu, ka tiesībsargs padomē darbojas padomes locekļa amata ietvaros.

Ievērojot minēto, KNAB priekšnieka lēmumā ir arī atzīts, ka J.Jansona 2016.gada 6.aprīļa sūdzībā norādītais par līdzdalību Konsultatīvajā padomē tikai tiesībsarga statusā, sniedzot konsultāciju Tiesībsarga likumā noteiktās robežās, neatbilst faktiskajiem apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem.

No minētā secināms, ka KNAB priekšnieks bez juridiskiem apsvērumiem ir pieņēmis, ka Konsultatīvās padomes nolikums J.Jansonam kā tiesībsargam ir saistošs. Un, KNAB skatījumā kā par vienīgo ticamo pierādījumu, kas pamato faktu, ka J.Jansons kā tiesībsargs ir ieņēmis Konsultatīvās padomes locekļa amatu, atzīstams Konsultatīvās padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokols Nr.1, un tikai tā apsvēruma dēļ, ka tajā tiešā tekstā nav ierakstīts, ka Konsultatīvās padomes sēdē J.Jansons nav piedalījies kā tiesībsargs. Lai arī KNAB priekšnieka lēmumā norādīts, ka fakts, ka J.Jansons Konsultatīvajā padomē ir darbojies vienīgi kā tiesībsargs, neatbilst lietā esošajiem pierādījumiem, tomēr no KNAB priekšnieka lēmuma nav saprotams, kuriem vēl citiem bez minētajiem pierādījumiem, J.Jansona sūdzībā paustā nostāja ir neatbilstoša.

Minētie secinājumi ir nepareizi turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

3.1. Izdarot šīs sūdzības 3.punktā norādītos secinājumus, KNAB ir atstājis bez ievērības apstākli, ka ar 2015.gada 3.jūlija tiesībsargam adresēto VSIA „Latvijas Vēstnesis” vēstuli Nr.01/17/52 VSIA „Latvijas Vēstnesis” tiesībsargam lūdza piekrišanu iesaistīties Konsultatīvās padomes darbā.

Šajā sakarā, norāda, ka J.Jansons līdz pat šim brīdim nav sniedzis (nosūtījis) VSIA „Latvijas Vēstnesis” attiecīgu piekrišanu. Otrkārt, J.Jansons nav arī apstiprināts šādā amatā. Treškārt, neviens VSIA „Latvijas Vēstnesis” iekšējais dokuments, t.sk., rīkojums par Konsultatīvās padomes izveidošanu, Konsultatīvās padomes nolikums, protokoli utt. J.Jansonu kā tiesībsargu nesaista. To cita starpā pierāda arī VSIA „Latvijas Vēstnesis” 2015.gada 18.novembra vēstule KNAB Nr.01/17-100, kurā apliecināts, ka Konsultatīvās padomes nolikums nav saistošs citām personām kā vien uzņēmuma darbiniekiem, t.sk. žurnāla „Jurista Vārds” redakcijai. Un šo faktu KNAB nav apstrīdējis.

Līdz ar to nav pamata KNAB priekšnieka lēmumu balstīt uz apsvērumu, ka ar dalību Konsultatīvās padomes sēdē, J.Jansons ir ieņēmis Konsultatīvās padomes locekļa amatu un atzinis par saistošu Konsultatīvās padomes nolikumā noteiktās pilnvaras. Pretējā gadījumā par padomes locekli (amatpersonu) varētu tikt atzīta jebkura persona, kura apmeklē padomes sēdes un tiek reģistrēta protokolā.

3.2. KNAB, izdarot šīs sūdzības 3.punktā norādītos secinājumus, atstājis bez ievērības arī apstākli, ka ar 2015.gada 3.jūlija tiesībsargam adresēto VSIA „Latvijas Vēstnesis” vēstuli Nr.01/17/52 tiesībsargs aicināts tikai līdzdarboties Konsultatīvajā padomē, nevis pildīt Konsultatīvās padomes locekļa amatu. Vērš uzmanību, ka līdzdarbības jēdziens paredz plašākas darbības izpausmes formas, nekā Konsultatīvās

padomes locekļa amata ieņemšanu un pildīšanu. Šajā sakarā būtiski norādīt, ka apstākļi, kas nerada šaubas par to, ka līdzdarbība cita starpā ir iespējama, neieņemot Konsultatīvās padomes locekļa amatu, ir tas, ka VSIA „Latvijas Vēstnesis” savā aicinājumā norādīja, ka Konsultatīvā padomē līdzās citām tiesu sistēmas, likumdevēja un izpildvaras amatpersonas Latvijas Republikas tiesībsargs tiek aicināts darboties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē ex officio. Tā kā ex officio tulkojumā no latīņu valodas nozīmē, ka amatpersonas aicinātas darboties un sniegt viedokli tieši tad, kad ieņem konkrēto amatu, J.Jansons bija un arī šobrīd ir pārliecināts, ka tika aicināts līdzdarboties Konsultatīvajā padomē, neieņemot nekādu citu vai papildu amatu kā vien to amatu, kura dēļ aicināts.

Nav mazsvarīgi arī norādīt uz apstākli, ka žurnāls „Jurista Vārds” ir viens no instrumentiem, ar kuru tiek īstenota viena no Tieslietu ministrijai kā tieslietu nozares vadošajai valsts iestādei noteiktajām funkcijām - nodrošināt sabiedrības informēšanu un dialogu ar sabiedrību par tiesību politiku, kā arī veicināt sabiedrības tiesiskās domas un apziņas attīstību atbilstoši demokrātiskas valsts principiem. Šī funkcija tiešā veidā saskan ar Tiesībsarga likumā noteikto sabiedrības informēšanas funkciju (sk. Tiesībsarga likuma 11.pantu) un konsultāciju sniegšanas uzdevumu (sk. Tiesībsarga likuma 12.pantu).

Ievērojot minēto, žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdē J.Jansons ir piedalījies tikai kā Latvijas Republikas tiesībsargs un tikai par jautājumiem, kas attiecas uz cilvēktiesībām un labu pārvaldību ar mērķi sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām. Proti, piedaloties Konsultatīvās padomes sēdē, ir rīkojies tikai un vienīgi likumdevēja dotā mandāta ietvaros.

Vēlas atkārtoti vērst uzmanību - par šīs sūdzības 3.1. un 3.2.apakšpunktā minētajiem apstākļiem KNAB priekšniekam tika norādīts 2016.gada 24.februāra tiesībsarga vēstulē KNAB, 2016.gada 6.maija tiesībsarga sūdzībā par KNAB sākotnējo lēmumu, taču KNAB priekšnieka lēmumā tie nav analizēti kopsakarā.

3.3. Nevar piekrist, ka Konsultatīvās padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokols Nr.1 ir vienīgais dokuments, kas objektīvi atspoguļo faktiskos apstākļus. Pirmkārt, šis protokols ir VSIA „Latvijas Vēstnesis” iekšējs dokuments, kas nav skaņots ar J.Jansonu kā tiesībsargu. Tas atspoguļo tikai un vienīgi to, kā VSIA „Latvijas Vēstnesis” ir uztvēris un atspoguļojis Konsultatīvās padomes sēdes dalībnieku statusu. Šāds dokuments pats par sevi bez J.Jansona kā tiesībsarga viedokļa un apsvērumiem, nevar tikt atzīts par objektīvu un patiesu faktisko apstākļu atspoguļojumu. Līdz ar to nevar piekrist arī KNAB priekšnieka lēmumā norādītajam, ka administratīvajā pārkāpuma lietā nav svarīgi konstatēt J.Jansona attieksmi. Šajā gadījumā, tā kā strīds ir par to, vai J.Jansons kā tiesībsargs, piedaloties Konsultatīvās padomes 2015.gada 29.septembra sēdē, vispār ir ieņēmis attiecīgās padomes locekļa amatu, J.Jansona attieksmei un viedoklim ir būtiska un pat izšķiroša nozīme.

4. KNAB priekšnieks lēmumā, analizējot, kā J.Jansona kā tiesībsarga līdzdarbošanās Konsultatīvajā padomes sēdē, ir nonākusi pretrunā ar kādu no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķiem, norādīts, ka likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.panta mērķis -nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu, atbildību sabiedrības priekšā, kā arī

sabiedrības uzticēšanās valsts amatpersonu darbībai, paredz demokrātiskas valsts iekārtas un sabiedrības intereses kā ar likumu aizsargājamu objektu, kas tiek apdraudēts ikreiz, kad valsts amatpersona pārkāpj likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” valsts amatpersonām noteiktos ierobežojumus un aizliegumus.

KNAB priekšnieks ir konstatējis, ka ar KNAB sākotnējo lēmumu J.Jansons ir saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 166.³⁰pantā noteikto ierobežojumu, t.i., par amatpersonām noteikto amata savienošanas ierobežojumu neievērošanu, tādējādi J.Jansons, ieņemot tik augstu un sabiedrībā nozīmīgu amatu kā tiesībsargs, ir radījis šaubas gan par konkrētās valsts amatpersonas darbību sabiedrības labā, gan par valsts pārvaldi kopumā. Tai pašā laikā, KNAB priekšnieks ir konstatējis, ka izdarītais pārkāpums nav nodarījis būtisku kaitējumu demokrātiskai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm.

Minētie secinājumi ir nepareizi turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

4.1. Pirmkārt, jānorāda, ka KNAB priekšnieka vērtējums ir sniegts, a priori pieņemot, ka J.Jansons ir ieņēmis Konsultatīvajā padomes locekļa amatu, taču, kā jau tika minēts, lietā primāri ir strīds par to, vai J.Jansons kā tiesībsargs, piedaloties Konsultatīvās padomes 2015.gada 29.septembra sēdē, vispār ir ieņēmis attiecīgās padomes locekļa amatu. Tā kā Konsultatīvās padomes sēdē J.Jansons piedalījies tikai kā Latvijas Republikas tiesībsargs un tikai likumdevēja dotā mandāta ietvaros, nolūkā sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām, sniedzot konsultācijas un atzinumus Konsultatīvajai padomei, ar savu rīcību J.Jansons vispār nav apdraudējis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2. pantā definēto mērķi. Attiecīgi neradot arī nekādu apdraudējumu ne demokrātiskas valsts iekārtas, ne sabiedrības interesēm.

4.2. Otrkārt, pat ja arī pieņemtu, ka J.Jansona kā tiesībsarga līdzdalība Konsultatīvās padomes sēdē jāvērtē šauri, tad ir jāņem vērā, ka pats KNAB ir konstatējis, kāds ir līdzdalības mērķis Konsultatīvās padomes sēdēs, proti, - dalība šajā padomē ir brīvprātīga, tā notiek sabiedrības interesēs, respektīvi, sabiedriski nozīmīga mērķa labad (...). Ir acīmredzami, ka līdzdalības mērķa Konsultatīvā padomē un likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.pantā definētā mērķa darbību fokuss sakrīt, proti - tā ir sabiedrības interešu nodrošināšana. Tā kā dalība Konsultatīvās padomes sēdē ir bijusi sabiedrības interesēs, brīvprātīga un bez maksas, nav pamata uzskatīt, ka J.Jansona kā tiesībsarga līdzdarbošanās, ievērojot caurskatāmības un atklātības principu, var nonākt pretrunā un apdraudēt kādu no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” mērķiem, radot šī likuma pārkāpumu.

Kategoriski nevar pielaist KNAB paustajai likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.panta interpretācijai, ka jebkura atkāpe no likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” paredzētajām tiesību normām, automātiski izraisa demokrātiskas valsts iekārtas un sabiedrības interešu apdraudējumu. Šāda interpretācija ir formāla un nonāk pretrunā ar tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu, jo nonivelē faktisko apstākļu individualizāciju un to būtības noskaidrošanu, kas attiecīgi liedz sasniegt taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu lietā.

Uzsver, ka, vērtējot iespējamo valsts amatpersonām noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumu, sakarā ar noteiktu līdzdalību komercsabiedrībā, ir būtiski noskaidrot attiecīgās komercsabiedrības darbības mērķi un tās darbības pamatus, proti, kādus uzdevumus tā pilda un kas gūst no tā labumu. Ir acīmredzami, ka nav iespējams vienlīdz vērtēt no likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” definēto mērķu viedokļa valsts amatpersonas līdzdalību privātpersonu dibinātā komercsabiedrībā, kuras mērķi ir gūt peļņu un nodrošināt īpašnieku komerciālās intereses, un valsts dibinātā (turklāt ekonomiskās krīzes apstākļu ietekmē) komercsabiedrībā, kuras mērķis ir pildīt valsts pārvaldes funkciju sabiedrības informēšanas jomā.

KNAB skatījumā, lai konstatētu likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.pantā paredzēto demokrātiskas valsts iekārtas un sabiedrības interešu apdraudējumu, ir nepieciešams tikai konstatēt, ka valsts amatpersona ir līdzdarbojusies kapitālsabiedrībā. Tā tas no KNAB puses ir vērtēts arī konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā. Uzskata, ka tas nav pareizi, jo nepamatoti formalizē likuma piemērošanu un neveicina administratīvās pārkāpuma lietas vispusīgu, pilnīgu un objektīvu izskatīšanu. Konkrētajā gadījumā būtiski ņemt vērā un vērtēt, ka žurnāla „Jurista Vārds”, kā arī Latvijas Republikas oficiālā izdevuma „Latvijas Vēstnesis” īpašnieks ir VSIA „Latvijas Vēstnesis”, kura kapitāla daļu turētājs ir Latvijas Republika (Tieslietu ministrijas personā).

Attiecībā uz oficiālās publikācijas izdevēja tiesisko statusu Tieslietu ministrijas izstrādātajā Valsts oficiālo elektronisko publikāciju pieejamības veicināšanas koncepcijā ir atzīts, ka valsts kapitālsabiedrības tiesiskais statuss pēc būtības nav atbilstošs oficiālā izdevuma „Latvijas Vēstnesis” izdevējam, jo saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likumu publiska persona dibina kapitālsabiedrību komercdarbības veikšanai, savukārt VSIA „Latvijas Vēstnesis”, nodrošinot oficiālo publikāciju un tās informācijas sistematizēšanu, neveic komercdarbību, bet veic valsts pārvaldes uzdevumus. Taču, ņemot vērā valsts tā brīža ekonomisko stāvokli un lai neapdraudētu VSIA „Latvijas Vēstnesis” uzsāktu virzību uz valsts oficiālās elektroniskās publikācijas ieviešanu, Tieslietu ministrija kā racionālāku risinājumu īstermiņā ieteica saglabāt oficiālās publikācijas izdevēja tiesisko statusu valsts kapitālsabiedrības formā, bet VSIA „Latvijas Vēstnesis” reorganizāciju par valsts aģentūru, kas ir valsts oficiālās publikācijas izdevējam piemērotāks tiesiskais statuss, uzsākt pēc valsts oficiālās elektroniskās publikācijas ieviešanas.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2015.gada 24.septembra rīkojumu Nr.575 nolemts uzsākt valsts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas Vēstnesis” pārveidi par tieslietu ministra pārraudzībā esošu tiešās pārvaldes iestādi - valsts aģentūru „Latvijas Vēstnesis”. Rīkojuma anotācijā norādītas aģentūrai uzliekamās Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likumā (turpmāk - Oficiālo publikāciju likums) noteiktās valsts funkcijas. Attiecībā uz žurnāla „Jurista Vārds” izdošanu norādīts, ka aģentūra, izdodot šo žurnālu, nodrošinās Oficiālo publikāciju likuma 14.panta otrajā daļā noteikto funkciju, proti, veicināt izpratni par normatīvajos aktos noteiktajam privātpersonu tiesībām un pienākumiem, kā arī nodrošināt valsts oficiālās informācijas sniegšanu.

Analizējot konkrēto situāciju, konstatējams, ka jau šobrīd VSIA „Latvijas Vēstnesis”, izdodot žurnālu „Jurista Vārds”, pēc mērķa un satura nodrošina konkrētas

Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 14.panta otrajā daļā noteiktas valsts funkcijas izpildi, proti, veicina izpratni par normatīvajos aktos noteiktajām privātpersonu tiesībām un pienākumiem, kā arī nodrošina valsts oficiālās informācijas sniegšanu.

Ņemot vērā minēto, pat ja arī pieņemtu, ka J.Jansona kā tiesībsarga līdzdalība Konsultatīvā padomē jāvērtē šauri kā darbība Konsultatīvās padomes locekļa statusā, tad vispār nevar pastāvēt šaubas par jebkādu demokrātiskas valsts iekārtas un sabiedrības interešu apdraudējumu, jo VSIA „Latvijas Vēstnesis”, t.sk. Konsultatīvās padomes, darbības būtība ir veikt valsts pārvaldes uzdevumus. Līdz ar to tas arī nozīmē to, ka VSIA „Latvijas Vēstnesis”, t.sk. Konsultatīvajai padomei, veicot valsts pārvaldes uzdevumus, nevar būt nekāda cita kā vien sabiedrības un demokrātiskas valsts iekārtas interešu stiprināšanas uzdevuma.

5. LAPK 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētās tiesību normas izriet, ka pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja ir konstatēts noteiktā LAPK pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs:

- objekts - tas, pret ko ir vērstas administratīvais pārkāpums;
- objektīvā puse, kas raksturo to, kā izdarīts administratīvais pārkāpums;
- subjekts - persona, kas izdarījusi, administratīvo pārkāpumu;
- subjektīvā puse - vainojama darbība.

Ievērojot šajā sūdzībā paustos apsvērumus, konstatējams, ka:

1) šajā administratīvā pārkāpuma lietā nav konstatējams tiesiskas un caurskatāmas valsts amatpersonas darbības nodrošināšanas valsts pārvaldē apdraudējums;

2) šajā gadījumā nav arī objektīvās puses, tā kā 2015.gada 29.septembra Konsultatīvās padomes sēdē J.Jansons līdzdarbojās tikai un vienīgi kā Latvijas Republikas tiesībsargs;

3) J.Jansons nav uzskatāms arī par administratīvā pārkāpuma subjektu, jo nav izdarījis administratīvo pārkāpumu, proti, nav pārkāpis ar likumu „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” uzliktos amata savienošanas ierobežojumus;

4) no subjektīvās puses J.Jansona kā tiesībsarga rīcība vispār nav vērtējama kā likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešās daļas pārkāpums ne ar nodomu, ne aiz neuzmanības, jo 2015.gada 29.septembra Konsultatīvās padomes sēdē līdzdarbojās tikai un vienīgi kā Latvijas Republikas tiesībsargs.

6. LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka administratīva lietvedība ir jāizbeidz, ja notikumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Tā kā šajā administratīvā pārkāpuma lietā nav izpildījušās administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, tā ir jāizbeidz.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz LAPK 288.panta pirmo un otro daļu,

289.panta pirmo daļu, 289.¹pantu, 289.³panta trešo daļu, 289.¹²panta otrās daļas 2.punktu, lūdz tiesu pieņemt lēmumu par tiesvedības ierosināšanu; atcelt KNAB priekšnieka 2016.gada 6.maija lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74; izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu Nr. 870/1 -24/74.

2016.gada 18.jūlijā tiesā saņemti Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja paskaidrojumi par sūdzību (lietas 71. – 72.lapa), kuros norādīts, ka Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Kodekss) 289.panta ceturto daļu ir izvērtējis J.Jansona sūdzību par Biroja priekšnieka 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728 un uzskata sūdzību par nepamatotu un noraidāmu turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[1] Lietā nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzējs kopš 2015.gada 1.janvāra ir iekļauts Latvijas Republikas Tiesībsarga biroja valsts amatpersonu sarakstā kā tiesībsargs atbilstoši likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” (turpmāk - Interešu konflikta novēršanas likums) 4.panta pirmās daļas 12.punktam. Lietā nav strīda arī par to, ka sūdzības iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī piedalījās VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdē.

Lietā pastāv strīds, vai J.Jansons, pildot valsts amatpersonas pienākumus kā tiesībsargs, ir pārkāpis valsts amatpersonai noteikto speciālo valsts amatpersonas amata

savienošanas ierobežojumu, tādējādi pārkāpjot Interešu konflikta novēršanas likuma 7.panta trešajā daļā noteikto.

[2] Nav pamatots Sūdzības iesniedzēja arguments, ka Biroja priekšnieks bez juridiskiem apsvērumiem ir pieņēmis, ka Padomes nolikums J.Jansonam kā tiesībsargam ir saistošs. Lēmuma punktā [5.1.] ir izvērtētas Padomes nolikuma normas kopsakarā ar Interešu konflikta novēršanas likumu, Zinātniskās darbības likumu un Izglītības likumā noteikto, kā arī Padomes 2015.gada 29.septembra sēdes protokols Nr.1 un Ģenerālprokuratūras Personu un valsts tiesību aizsardzības departamenta 2015.gada 24.novembra vēstuli Nr.5-4-115-15/1842, kurai pielikumā pievienota Izglītības un zinātnes ministrijas 2015.gada 30.oktobra vēstule Nr.01-48/4546 un tajā sniegts skaidrojums „Par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu”.

[3] Kritiski vērtējams Sūdzības iesniedzēja arguments, ka J.Jansons nav nosūtījis VSIA „Latvijas Vēstnesis” piekrišanu iesaistīties Padomes darbā. Šajā gadījumā ir prezumējams, ka J.Jansons savu gribu ir izteicis klusējot saskaņā ar Civillikuma 1425.panta pirmo daļu, jo Sūdzības iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī piedalījās Padomes sēdē kā Padomes loceklis.

Izvērtējot Padomes 2015.gada 29.septembra sēdes protokolu Nr.1, konstatējams, ka sūdzības iesniedzējs tajā norādīts Padomes locekļu sastāvā, nevis kā viesis, pieaicināts eksperts u.tml., līdz ar ko nav šaubu, ka J.Jansons Padomē darbojies tās amata ietvaros un sūdzībā norādītais, ka tiesībsargs Padomē darbojies vienīgi kā tiesībsargs, sniedzams konsultāciju Tiesībsarga likumā noteiktās tiesībsarga darbības robežās, neatbilst faktiskajai situācijai.

[4] Tāpat Birojs kritiski vērtē Sūdzības iesniedzēja argumentu, ka Lēmumā nav atrunāti visi sūdzības iesniedzēja sniegtie argumenti. Birojs secina, ka Sūdzības

iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli no pārsūdzētajā Lēmumā konstatētā, vērtējot pierādījumus un nonākot pie citiem secinājumiem, bet minētais apstāklis pats par sevi nevar būt pamats Lēmuma atcelšanai. Sūdzības iesniedzēja norādītajiem, argumentiem jābūt pamatotiem un jāapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem. Saskaņā ar Kodeksa 286.panta otro daļu augstāka iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību.

[5] Par sūdzībā izteikto iebildumu, ka Lēmumā nav norādīts, kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai sabiedrības interesēm, Birojs norāda sekojošo. Interesu konflikta novēršanas likuma 2.pantā noteiktais mērķis tieši noteic, ka Interesu konflikta novēršanas likums paredz nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu, atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai, paredz demokrātisku valsts iekārtu un sabiedrības intereses kā ar likumu aizsargājamu objektu, kas tiek apdraudētas ik reiz, kad valsts amatpersona pārkāpj Interesu konflikta novēršanas likumā valsts amatpersonām noteiktos ierobežojumus un aizliegumus.

Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par Kodeksa 166.³⁰panta „Valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšana” ierobežojumu neievērošanu. Panta normā ir uzskaitīti vairāki pārkāpumu veidi, no kuriem jāiestājas vismaz vienam pārkāpumam, lai būtu pamats piemērot Kodeksa 166.³⁰panta normas, proti:

- 1) likumā noteikto komercdarbības ierobežojumu pārkāpšana;
- 2) valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumu pārkāpšana,
- 3) pārstāvības ierobežojumu pārkāpšana;
- 4) ienākumu gūšanas ierobežojumu vai tādu ierobežojumu pārkāpšana, kuri noteikti attiecībā uz rīcību ar valsts vai pašvaldības mantu;
- 5) valsts amatpersonas funkciju veikšana interešu konflikta situācijā.

No minētā secināms, ka sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis valsts amatpersonai noteiktos amata savienošanas ierobežojumus, līdz ar ko pamatoti ticis saukts pie administratīvās atbildības Kodeksā noteiktajā kārtībā. Tādējādi sūdzības iesniedzējs, ieņemot tik augstu un sabiedrībā nozīmīgu amatu kā tiesībsargs, pārkāpjot amatu savienošanas ierobežojumus, radījis šaubas gan par konkrētas valsts amatpersonas darbību sabiedrības labā, gan par valsts pārvaldi kopumā.

Tai pat laikā attiecībā uz ar pārkāpumu nodarītā kaitējuma apmēru, Lēmumā ir konstatēts, ka iesniedzēja izdarītais pārkāpums nav nodarījis būtisku kaitējumu demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm. Minētais ņemts vērā, nosakot sodu, proti, piemērots Kodeksa 21.panta pirmajā daļā noteiktais - tika izbeigta uzsāktā lietvedība un J.Jansons atbrīvots no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Turklāt, jebkurai valsts amatpersonai, stājoties valsts amatpersonas amatā, ir jāizvērtē savas turpmākās darbības, lai nepieļautu valsts amatpersonām normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumus, kā arī nodrošinātu noteikto pienākumu izpildi (Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.maija spriedums lietā

Nr.102AA-0101-13/12).

Apstākļi, ka Padomes locekļa amats bija bez atlīdzības, nevar būt par pamatu, lai savienotu tiesībsarga amatu ar aizliegtu Padomes locekļa amatu.

Sūdzības iesniedzēja norādītais apstākļi, ka žurnāls „Jurista Vārds” ir pārveides procesā uz valsts aģentūras statusu saskaņā ar Publiskas personas kapitāla daļu un kapitālsabiedrību pārvaldības likuma 162.panta ceturto daļu nav pamatojums un attaisnojums sūdzības iesniedzēja aizliegta amata savienošanai saskaņā ar Interesu konflikta novēršanas likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem ierobežojumiem.

[6] Sūdzības iesniedzējs nepamatoti norādījis, ka Lēmumā nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs saskaņā ar Kodeksa 166.³⁰pantu, līdz ar to Biroja lēmums esot atceļams un administratīvā lietvedība izbeidzama. Lēmumā konstatēts viss administratīvā pārkāpuma sastāvs:

1) administratīvā pārkāpuma objekts (aizskartās intereses) - valsts amatpersonas darbība sabiedrības interesēs, valsts amatpersonu darbības atklātums un atbildība sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanās valsts amatpersonu darbībai;

2) administratīvā pārkāpuma objektīvā puse (valsts amatpersonas funkciju veikšana, pārkāpjot ierobežojumus, kuri noteikti attiecībā uz valsts amatpersonas kā tiesībsarga amatu savienošanu) - J.Jansons 2015.gada 29.septembrī savienoja tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu Padomes locekļa amatu, tādējādi neievērojot Interesu konflikta novēršanas likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus;

3) administratīvā pārkāpuma subjekts (sūdzības iesniedzējs ir valsts amatpersona) - J.Jansons ir iekļauts valsts amatpersonu sarakstos kā tiesībsargs no 2011.gada 17.marta līdz šim brīdim;

4) administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse - vainojama darbība, kas izdarīta aiz neuzmanības.

No minētā izriet, ka administratīvā pārkāpuma sastāvs Lēmumā ir izvērtēts, līdz ar to nav pārkāptas Kodeksa 9.panta pirmajā daļā noteiktās normas par administratīvā pārkāpuma sastāvu. Minētais atspēko sūdzības iesniedzēja argumentu, ka nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Birojs vērš tiesas uzmanību, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 13.jūnija spriedumā lietā Nr.124020015 norādīts, ka Kodeksa 166.³⁰pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs ir formāls, tas nozīmē, ka atbildība ir saistīta nevis ar seku iestāšanos, bet gan ar kaitīgās darbības izdarīšanu. Administratīvais pārkāpums ir pabeigts ar valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanas brīdi. No tiesu prakses izriet, ka formāls sastāva pārkāpums var būt izdarīts tikai ar tiešu nodomu — personai jāapzinās sava kaitīgā darbība un tieši jāvēlas tā izdarīt.

[7] Ņemot vērā šajos paskaidrojumos minēto, Birojs uzskata, ka Biroja priekšnieka Lēmums atstājams negrozīts, bet J.Jansona sūdzība ir noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.⁶panta pirmo daļu rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. [..].

Par lietas izskatīšanu rakstveida procesā 2016.gada 22.septembrī paziņots sūdzības iesniedzējam Latvijas Republikas tiesībsargam Jurim Jansonam un

Motīvu daļa

Tiesa, iepazīsies ar sūdzību un Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka J.Streļčenoka 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības iesniedzēja argumentus, iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka sūdzība ir noraidāma, bet iestādes lēmums atstājams negrozīts.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 288.panta pirmā daļa noteic, ka augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, [...] var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, [...].

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.⁶panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj, vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods personai piemērojams.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹²panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesai neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības, ja tiek konstatēts, ka:

- 1) lietu izskatījusi iestāde, kurai nebija tiesību attiecīgo administratīvo pārkāpumu lietu izskatīt;
- 2) lietas izskatīšanā pārkāptas tiesību normas, kas prasa paziņot administratīvā pārkāpuma lietas dalībniekam par lietas izskatīšanas vietu un laiku;
- 3) izskatot lietu, pārkāptas tiesību normas par lietvedības valodu;
- 4) lēmums nosaka to personu tiesības un pienākumus, kuras nav administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki;
- 5) lietā nav pilna lēmuma.

Tiesa uzskata, ka konkrētajā lietā nepastāv Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹²panta pirmajā daļā norādītie apstākļi, pamatojoties uz kuriem, neatkarīgi no sūdzības iesniedzēja motīviem ar lēmumu būtu jāatceļ iestādes lēmums un lieta jānosūta iestādei jaunai izskatīšanai pēc piekritības.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹²panta otrai daļai rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

- 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
- 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
- 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
- 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka gan iestādei iesniegtā sūdzība, gan tiesā iesniegtā sūdzība par iestādes lēmumu pēc tajā norādītajiem apstākļiem, pēc to būtības ir vienādas. Tiesā iesniegtā sūdzība satura ziņā ir plašāka.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1.pants noteic, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Minētā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9.panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīva atbildība.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 166.³⁰pantā paredzēta administratīvā atbildība par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu, proti, arī par valsts amatpersonas funkciju veikšanu interešu konflikta situācijā.

Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 1.panta 5.punktu interešu konflikts ir situācija, kurā valsts amatpersonai, pildot valsts amatpersonas amata pienākumus, jāpieņem lēmums vai jāpiedalās lēmuma pieņemšanā, vai jāveic citas ar valsts amatpersonas amatu saistītas darbības, kas ietekmē vai var ietekmēt šīs valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās intereses.

Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 2.pantu, tā mērķis ir nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, novēršot jebkuras valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās ieinteresētības ietekmi uz valsts amatpersonas darbību, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai.

Lietā nepastāv strīds par to, ka sūdzības iesniedzējs lietā apskatāmajā periodā, t.i., 2015.gada 29.septembrī, bija iekļauts Latvijas Republikas Tiesībsarga biroja valsts amatpersonu sarakstā kā tiesībsargs un ir valsts amatpersona atbilstoši likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 4.panta pirmās daļas 12.punktam.

No lietas materiāliem redzams, ka 2015.gada 3.jūlijā VSIA „Latvijas Vēstnesis” nosūtījis sūdzības iesniedzējam aicinājumu līdzdarboties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē (lietas 31.lapa). Aicinājumā norādīts, ka „Jurista Vārda” konsultatīvā padome izveidota 2004.gadā ar mērķi sniegt žurnāla redakcijas ieteikumus „Jurista Vārda” stratēģiskajai attīstībai, tādējādi atbalstot profesionāla, kvalitatīva, daudzpusīga un neatkarīga tiesībpolitiska preses izdevuma veidošanu

nolūkā veicināt Latvijas tiesību sistēmas pozitīvu attīstību.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nav devis piekrišanu un, neuzskatot par saistošu Konsultatīvās padomes nolikumu, ir piedalījies vienīgajā Konsultatīvās padomes sēdē 2015.gada 29.septembrī kā Latvijas Republikas tiesībsargs, pamatojoties uz Tiesībsarga likuma 11. un 12.pantu ar mērķi sekmēt sabiedrības informētību un izpratni par cilvēktiesībām un labu pārvaldību.

Lietas materiālos atrodas 2015.gada 29.septembra nedēļas žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdes protokola Nr.1 kopija, ko kuras redzams, ka sapulcē piedalās zinātniski konsultatīvas padomes locekļi, tajā skaitā, - Latvijas Republikas tiesībsargs Juris Jansons. Protokolu parakstījis sēdes vadītājs K.Torgāns (lietas 41. – 42.lapa).

No lietas materiāliem redzams, ka žurnāla „Jurista Vārds” 2015.gada 6.oktobra izdevumā Nr.39 (891) publicēts raksts ar nosaukumu „Darbu atsāk „Jurista Vārda” konsultatīvā padome”. Tekstā minēts, ka „...Tagad padomes darbība ir atjaunota, turklāt paplašināts tajā pārstāvēto amatu loks. Šobrīd JV padomē darbojas: ...Latvijas republikas tiesībsargs Juris Jansons. [...]” (lietas 18.lapa).

No minētā nepārprotami izriet, ka sūdzības iesniedzējs piedalījies žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes sēdē kā zinātniski konsultatīvas padomes loceklis, nevis tikai kā tiesībsargs, kā to norāda sūdzības iesniedzējs.

Saskaņā ar likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešo daļu tiesībsargam ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu tikai ar:

1) amatu, kuru viņi ieņem saskaņā ar likumu vai Saeimas apstiprinātajiem starptautiskajiem līgumiem, Ministru kabineta noteikumiem un rīkojumiem, ja tas neapdraud valsts amatpersonas vai institūcijas, kurā attiecīgā valsts amatpersona ir nodarbināta, normatīvajos aktos noteikto patstāvību;

2) pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista un radošo darbu;

3) eksperta (konsultanta) darbu, kura izpildes vieta ir citas valsts administrācija, starptautiskā organizācija vai tās pārstāvniecība (misija), ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā;

4) amatu attiecīgās profesijas vai nozares arodbiedrībā vai biedrībā, izņemot šajā daļā minēto institūciju vadītājus;

5) amatu biedrība, ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā, un ja likumā nav noteikts citādi.

No Izglības un zinātnes ministrijas 2015.gada 30.oktobra skaidrojuma par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu redzams, ka ministrija uzskata, ka padomes loceklis nav uzskatāms par pedagogu un nav uzskatāms par zinātnieku, attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par pedagoga vai zinātnieka darbu Izglītības likuma izpratnē (lietas 15.lapa).

Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs sniedzis skaidrojumu Latvijas Republikas prokuratūras Ģenerālprokuratūrai jautājumā, vai ģenerālprokurora valsts

amatpersonas amata savienošana ar žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu var radīt interešu konflikta situāciju, ievērojot to, ka Ģenerālprokuratūrā saņemts žurnāla „Jurista Vārds” galvenās redaktore D.Gailītes aicinājums ģenerālprokuroram Ē.Kalnmeieram. Skaidrojumā norādīts, ka, izvērtējot žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes nolikumā nolikto padomes locekļu kompetenci, secināms, ka lielāko daļu no žurnāla padomes funkcijām veido konsultāciju un ieteikumu došana, nevis darbības, kas ir saistītas ar pedagoģisko vai zinātnisko darbu un Biroja ieskatā minētās padomes locekļa amata pienākumu pildīšana nevarētu būt uzskatāma par pedagoga vai zinātnieka darbu. Ievērojot minēto, Birojs uzskata, ka ģenerālprokurora amata savienošana ar žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu nav pieļaujama (lietas 19. – 21.lapa).

Ģenerālprokurors Ē.Kalnmeiers sniedzis atbildi žurnāla „Jurista Vārds” galvenajai redaktorei D.Gailītei, norādot, ka uzaicinājums tiek noraidīts, jo likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 7.panta trešajā daļā žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amats nav norādīts kā amats, kuru prokuroriem atļauts savienot ar valsts amatpersonas amatu (lietas 38.lapa).

No 2016.gada 22.februāra VSIA „Latvijas Vēstnesis” sniegtās informācijas par žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvo padomi redzams, ka VSIA „Latvijas Vēstnesis” valde un žurnāla „Jurista Vārds” redakcija 2016.gada 15.februārī apspriedusi publiski izskanējošo informāciju, kā arī atsevišķu „Jurista Vārda” konsultatīvās padomes locekļu sniegtās ziņas, ka KNAB ir saskatījis interešu konfliktu, kas it kā radies, valsts amatpersonām piedaloties žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē, un uzsācis lietvedību pret vairākiem „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļiem. Lai pilnībā novērstu iespēju kļūdaini izprast žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļu statusu, VSIA „Latvijas Vēstnesis” valde un žurnāla „Jurista Vārds” redakcija vienojušies par nepieciešamību redakcionāli precizēt žurnāla „Jurista Vārds” konsultatīvās padomes nolikumu, kas ir izdarīts (lietas 53.lapa).

Pamatojoties uz minēto, tiesa atzīst par pamatotu iestādes konstatēto, ka Padomes locekļiem ir noteiktu pilnvaru apjoms Padomes darbības ietvaros, kas atbilst amata definīcijai likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 1.panta 1.punkta izpratnē, tādējādi Padomes locekļa amats VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnālā „Jurista Vārds” ir uzskatāms par amatu komercsabiedrībā un tas neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā norādītajiem amatiem, kuru savienošana ar tiesībsarga amatu būtu pieļaujama.

Tāpat pilnīgi nepamatots ir sūdzības iesniedzēja arguments, ka iestāde administratīvā pārkāpuma lietu nav izvērtējusi pēc būtības, bet balstījusies uz atsevišķiem dokumentiem (konsultatīvas padomes sēdes protokols).

No lietas Nr.870/1-24/74 materiāliem redzams, ka pirms lietvedības uzsākšanas ir vākti pierādījumi, kuru iegūšanas gaitā konstatēts, ka ir pietiekams savāktais pierādījumu kopums, lai varētu konstatēt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 166.³⁰pantā noteiktās administratīvā pārkāpuma pazīmes.

Tāpat administratīvā pārkāpuma lietas Nr.870/1-24/74 pārbaudes laikā ievēroti gan Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243., 243.¹ un 244.panta nosacījumi attiecībā par pierādījumu iegūšanu un to pierādīšanu, izvērtēti visi pierādīšanas

līdzekļi, kā arī vispusīgi, pilnīgi un objektīvi novērtēti pierādījumi un lietā esošie apstākļi.

Tiesa norāda, ka iestādes lēmumā norādītie argumenti ir atbilstoši arī tiesu praksē paustajām atziņām.

Augstākās tiesas Senāts 2006.gada 21.septembra spriedumā lietā Nr.SKA-394/2006 8.punktā norādījis, ka, lai iestātos interešu konflikta situācija, pietiek ar iespējamību, ka ietekme var rasties.

Tāpat Senāts ir norādījis, ka valsts amatpersonas, vairāk kā jebkuras citas personas, ir pakļautas dažādiem ierobežojumiem un atrodas pastiprinātā sabiedrības uzmanības lokā (*2006.gada 21.septembra spriedums lietā Nr.SKA-394/2006 8.1. un 8.2.punkts*).

Turklāt, jebkurai valsts amatpersonai, stājoties valsts amatpersonas amatā, ir jāizvērtē savas turpmākās darbības, lai nepieļautu valsts amatpersonām normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumus, kā arī nodrošinātu noteikto pienākumu izpildi (Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.maija spriedums lietā Nr.102AA-0101-13/12).

Tiesa norāda, ka valsts amatpersonām pašām, neraugoties uz augstākās amatpersonas vai speciālu institūciju kontroli, jāpārlicinās par savas darbības tiesiskumu, proti, valsts amatpersonai ir pašai jāraugās, lai tā savā darbībā ievērotu tiesību normas.

Pamatojoties uz minēto, tiesa konstatē, ka nepamatots ir sūdzības iesniedzēja viedoklis, ka iestāde nav konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu, t.i., objektu, objektīvo pusi, subjektu un subjektīvo pusi.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹³panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2008.gada 2.oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-378/2008 22.punktā norādījis, ka Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausā argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*Senāta 2004.gada 23.novembra spriedums lietā Nr.SKA-216/2004 8.punkts; 2005.gada 22.novembra spriedums lietā Nr. SKA-378/2005 12.punkts*).

Tiesa saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.¹³panta trešo daļu pievienojas pārsūdzētā lēmuma motivācijai, atzīstot, ka iestāde pārsūdzētajā lēmumā sniegusi pamatotu un pietiekamu skaidrojumu sūdzībā minētajiem argumentiem.

Tiesa uzskata, ka iestāde visus lietas materiālus un informāciju ir izvērtējusi rūpīgi un objektīvi, atzīstot, ka izdarītais sūdzības iesniedzēja izdarītais pārkāpums ir

maznozīmīgs un nolemjot izbeigt lietvedību Jura Jansona administratīvā pārkāpuma lietā par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu un atbrīvojot Juri Jansonu no administratīvās atbildības, izsakot Jurim Jansonam mutvārdu aizrādījumu.

Lēmums atbilst Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa noteikumiem, izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt, bet tiesībsarga Jura Jansona sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.⁶pantu, 289.¹² panta otrās daļas 1.punktu, 289.¹³ un 289.¹⁸pantu, tiesa

n o s p r i e d a

tiesībsarga Jura Jansona **sūdzību noraidīt.**

Atstāt negrozītu Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka J.Streļčenoka 2016.gada 6.maija lēmumu Nr.1/2728 „Par apstrīdēto Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja 2016.gada 16.marta lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74”.

Sprieduma norakstu nosūtīt sūdzības iesniedzējam un iestādei, kuras lēmums ir pārsūdzēts.

Spriedums sastādīts un pieejams 2016.gada 22.septembrī.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā, Siguldā, Šveices ielā 27.

Tiesnese

A.Ilstere